

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. J.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w [...]

w sprawie ze skargi odwołującej się o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 21 stycznia 2016 r.,
sygn. akt V Ua [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 sierpnia 2017 r.,
wniosku o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt I UZ 1/17,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2017 r. oddalił zażalenie
wniesione przez ubezpieczoną M. J. na postanowienie Sądu Okręgowego –
Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 13 października 2016 r.
Wymienione postanowienie nie zawierało rozstrzygnięcia o kosztach postępowania
zażaleniowego.

Ustanowiony dla ubezpieczonej pełnomocnik z urzędu w piśmie procesowym
z dnia 3 lipca 2017 r. wniósł o uzupełnienie postanowienia z dnia 12 kwietnia 2017 r.

w zakresie przyznania mu kosztów pomocy prawnej, powołując się na zgłoszony w zażaleniu wniosek w tym przedmiocie.

Zdaniem Sądu Najwyższego, wniosek pełnomocnika ubezpieczonej nie zasługuje jednak na uwzględnienie. Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio do postanowień na podstawie art. 360 k.p.c., strona może w ciągu dwóch tygodni od doręczenia jej postanowienia zgłosić wniosek o uzupełnienie tego postanowienia, jeżeli sąd, między innymi, nie orzekł o całości żądania.

W zażaleniu rozpoznawanym przez Sąd Najwyższy został co prawda sformułowany przez pełnomocnika ubezpieczonej wniosek dotyczący kosztów postępowania zażaleniowego, któremu towarzyszyło oświadczenie, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części, ale dotyczył on tylko takiej sytuacji, w której zażalenie zostałoby uwzględnione. Pełnomocnik ubezpieczonej wniósł bowiem o „zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego”. W zażaleniu brak natomiast wniosku alternatywnego, zgłoszonego na wypadek nieuwzględnienia zażalenia, w którym pełnomocnik ubezpieczonej domagałby się przyznania jemu osobiście od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w B. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Oddalając zażalenie, Sąd Najwyższy, z jednej strony, nie miał zatem żadnych podstaw do orzeczenia o kosztach w sposób postulowany przez pełnomocnika, z drugiej zaś strony, wspomniany brak wniosku alternatywnego uniemożliwiał Sądowi Najwyższemu przyznanie pełnomocnikowi tych kosztów od Skarbu Państwa. Nie istnieją bowiem podstawy do przyznania kosztów postępowania stronie (oraz jej pełnomocnikowi), która wniosek w tym przedmiocie wiąże wyłącznie z innym niż zapadłe w sprawie rozstrzygnięciem.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające uzupełnienie postanowienia, gdyż wbrew odmiennemu stanowisku pełnomocnika ubezpieczonej postanowienie z dnia 12 kwietnia 2017 r. rozstrzyga o całości żądania zgłoszonego w zażaleniu. Dlatego, na podstawie art. 351 § 1 i 3 k.p.c. *a contrario* w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.